XIX. évf. 1932 november 11. szám.

AZ ÁG. H. EV. MISSZIÓ-EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

ALAPÍTOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Megjel. havonta. Előfizetési ára: 1 évre 1 pengő. Postatakarékpzt. számla 17.270 sz.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: D. BÁRÓ PODMANICZKY PÁL, EGYETEMI TANÁR.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Sopron, Károly magaslati-u 4 Kiadóhivatala: Győr, Petőfi-tér 2.

EVANGÉLIKUS OTTHON KÖNYVTÁRA SOPRON

Isten országának hadjárata Japánban.

Kínában és Japánban örvendetes mozgolódás kezdődik. A bennszülött keresztyénekben új buzgalom ébredt, hogy a saját honfitársaik közt elterjesszék a keresztyénséget. Kínában már 1929-ben elhatározta a Nemzeti Keresztyén Tanács, hogy az úgynevezett „Ötévi-Mozgalmat" keresztülviszi, melynek az a célja, hogy megkétszerezze a keresztyének számát a kínai egyházban. Érezték, hogy ez a célkitűzés hatalmas indítást fog adni arra, hogy a közös munkában minden oldalról részt vegyenek a keresztyén munkások. Kínában ma ezrek imádkozzák ennek az új mozgalomnak az imádságát: „Óh Isten, ébreszd új életre a te egyházadat és kezdd el énrajtam!" — Ehez hasonló mozgalom, amelyet „Isten országa hadjáratá"-nak neveznek, indult meg Japánban. Jelszavuk: „Egy millió lelket Krisztus számára!" Ennek a munkának mozgató ereje Kagawa, az ismert japán evangelista, aki vallás-szociális tevékenységével hazája népességének legalacsonyabb rétegeiben nevet szerzett magának. Egyénisége nemcsak hitsorsosai közt számottevő, hanem kormányhivatalnokok és politikusok közt is. Az „Isten országának hadjárata" máris csodákat művel az egyszerű emberek közt. Nemcsak vallásos, hanem gazdasági és szociális jellegű is. A „slum"-oknak nevezett rosszhírű részeiben a városnak éveken át végzett fáradságos, és sokszor eredménytelen munka után arra a meggyőződésre jutott Kagawa, hogy a szegénységnek s az ehez vezető bajoknak először is a gyökere ellen kell harcot indítani, és ez nem történhetik meg az evangélium hirdetése nélkül. S most ezt folytatja társaival együtt, szemmelláthatő nagy eredménnyel.

Mivel ez a mozgalom Indiában is nagy feltünést kelt s valamely formában valószinüleg ott is utánzásra fog találni, egy angol misszionárius dr. theol. Axling Vilmos, az Indiai Nemzeti Keresztyén Tanács folyóiratában tudósítást közlött róla, amelynek néhány fontosabb pontját itt közöljük.

A cikk irója először is arra mutat reá, hogy ez a hadjárat, emberi szempontból tekintve, tulajdonképen valami lehetetlenre törekszik. Arról van szó, hogy Japánban minden keresztyént és minden gyülekezetet e mögé, az egész nemzetet átfogó mozgalom mögé állítsanak. Arról van szó, hogy a népnek minden osztályát érintkezésbe hozzák az evangeliummal, vagyis 30 millió földmüvest, 5,278.000 gyári munkást, 597.000 halászt, 450.000 bányászt, 1,033.000 fuvarost és kikötői munkást és 1,158.000 más közmunkást. Ezek

azok az osztályok és tömegek. amelyeket az elmult 70 évben még érintetlenül hagyott a misszió és az egyház.

Továbbá arról van szó, hogy a szociális és ipari berendezéseket humanizálják és krisztianizálják s minden tekintetben Jézus életmódját állítsák föl mértéknek. Ez még egyetlen országban sem történt meg s Nyugaton az egyház — a kivételektől eltekintve — még sohasem tekintette ezt munkaprogrammja egy részének. Végül arról van szó, hogy a keresztyének számát 250.000-ről egy millióra emeljék, nem azért, hogy a japán egyház dicsekedjék evvel a számmal, hanem azért, hogy ezáltal teremtő erővé váljék, amely kitűzi a maga célját s időről-időre megállapítja továbbfejlődésének a tempóját.

Hogy ennek a feladatnak minden akadály dacára is megfelelhessenek, tervszerűen kell előre haladniok. 90 nagyvárosban, amelyek egyuttal az országos közigazgatás székhelyei is, alakultak kerületi választmányok, amelyeknek a hadjárat részleteit keresztül kell vinniök. Ezek a választmányok az egész országra terjedő egységet képeznek s a legtöbben közülök mindjárt a saját helységökben kezdik a támadást. Az első hat hónap alatt 105 nagyvárosban tartottak külön evangelizáló összejöveteleket, 382 egyházi gyülekezet kapott megbizatást, hogy külön hadjáratot indítson s ezek 815 összejövetelt tartottak, melyeken 161.602 ember vett részt. Ezeken 7913 „igazságotkereső" írta alá a lapot, amelyen az volt olvasható, hogy további taníttatás céljából a mozgalomhoz csatlakozik. Mult ősszel 40 kerületi választmány elhatározta, hogy 130 városban rendez hadjáratot.

Egy olyan országban, mint Japán, a sajtó is szerepet játszik. Ezért Kagawa egy új heti lapot adott ki „Isten királysága" címmel, amely nemsokára 30.000 példányban kelt el hetenként. Most az egész országban 1,600.000 példány van elterjesztve s mindenütt úgy üdvözlik, mint a leghatásosabb evangelizáló eszközök egyikét. Minél messzebbre menő elterjesztéseért egyes keresztyének személyes áldozatokat hoznak.

Egy könyvelő Yokohamában sovány keresetéből hetenként 200 példányt szerez be s munkatársai és barátai közt szétosztogatja. A tokiói ifjúkorú bűnösök törvényszékének egyik birája, Mitsui 70 darabot járat és a fiatal foglyok kezébe adja, akikből rendes embereket szeretne formálni. A Reinanza-egyház Tokióban minden héten 200 darabot árusít el gyülekezeti tagjai közt, hogy világosan lássák Isten országának dolgait. Így tesznek más egyházak is. Szóval, ennek a lapnak a története egy darab romantika a mozgalomban.

Nagy szerepet játszanak Kagawa könyvei is, amelyek lángoló szavakban fejezik ki az ő hiradását: „Új élet Isten által", „Elmélkedések Istenről", „Az isteni szeretet evangeliuma". Az ország el van árasztva ezekkel a könyvekkel, amelyek oda is bejutnak, ahol evangelistáknak a szava nem hangzik.

Ez a hadjárat a keresztyénségen kívül eső körökben is észrevehető. Az Osakában megjelenő nagy hírlap, az „Osaka Mainichi"

meghívta Kagawát, hogy az ő megbizásából egy előadás-sorozatot tartson. Még figyelemreméltóbb, hogy a Chugai Nippo, egy buddhista lap Kyotoban ezt írta egyik vezércikkében: az Isten országának hadjárata egyike a legjobb mozgalmaknak, amelyeket Japánban valaha indítottak.

Még egy esemény érdemel figyelmet. 1930 október 29-én egy, Kagawa által rendezett összejövetelen, egy jól ismert buddhista pap, névszerint Nishida Tanko, aláírt egy lapot, amelynek az volt a tartalma, hogy szándéka a keresztyén vallást elfogadni. Ez a Nishida az utóbbi tiz évben mint egy japán Assisi Ferenc vonta magára az egész ország figyelmét. A szegénységet választotta életmódjául s a szegények ügyét tette magáévá. Rendet alapított a kölcsönös segítés céljára, amelynek tagjai egy házi közösséget képeznek. Ennek a rendnek az ajtai mindenki előtt nyitva állnak, aki lelki vagy testi szükséget szenved. A tagok minden időben és minden helyen készek mindenféle segélynyújtásra, még a legalacsonyabb munkára is, minden ellenszolgáltatás nélkül. Ennek a közösségnek a főszékhelye Kyotoban van. A tagok házról-házra járnak s a legvisszataszítóbb munkákat is mosolyogva végzik s nem várnak érte semmi jutalmat.

A kommunizmus óriási előhaladásokat tesz a tanuló-ifjúság és a munkások közt. De ott sincsenek elzárva az ajtók a krisztusi üzenet elől. Mikor egy helyen a templom kicsi volt az összegyülekezettek befogadására, a községi előljáróság gondoskodott, hogy az összejövetelt a népiskola aulájában tarthassák meg. Az iskola igazgatója azt a határozott óhajtást fejezte ki, hogy az előadó keresztyén üzenetet hozzon. „Mennél keresztyénibb — annál jobb!“ mondotta. S mikor az óra végén a helybeli lelkész azt a felszólítást intézte a hallgatókhoz, hogy írják alá a lapokat, egész sereg jelenlevő volt kész erre. Más alkalommal ugyanazt az előadót fölszólították, hogy egy iparközpontban két templomban is beszéljen. „Sohasem láttam“ mondta ez, „Japánban egy keresztyén templomban annyi munkást, munkászubbonyukban és mesterségük jelvényével.“ Az összejövetel végén a jelenvoltak egyötödrésze aláírta a lapokat. A másik templom tömve volt egy szomszédos gyárnak a fiatal munkásaival.

A kommunizmus a tanuló-ifjúság legértelmesebb fejeinek és legfinomabb szellemeinek az elfogásával fenyeget s azzal, hogy az iparközpontokban s falun a parasztok közt ver fészket. De ez csak azért történik, mert az egyház nem értette meg idejekorán, hogy napjaink problémáinak a nyelvén gondolkozzék, beszéljen és munkálkodjék. Ha fölébred és elfogadja a kihívást, még mindig megvan a lehetőség, hogy a Japán lelkéért vívott küzdelemben győzzön.

Ámbár a hadjárat régóta az egész nemzet keresztyén hadi erőinek a dolgává vált, azért Kagawa még mindig a legkiválóbb személyisége a harcnak. Fájdalom, egy eredményes látogatás után északi Japán három nagyvárosában, ahol 1800 ember írta alá a nyilatkozatot, komolyan megbetegedett s szanatóriumba kellett vo-

nulnia. Nem maradt más hátra, mint a decemberre hirdetett előadásokat mind visszavonni. Ez nagyon fájdalmas volt, de a hadjárat azért tovább folyik, 40 férfi és nő dolgozik ma ebben a mozgalomban s ezek fáradhatatlanul viszik tovább a fáklyát.

Lényegében ennyi az angol misszionárius tudósítása. Láthatjuk belőle, hogy milyen akarat áll a mozgalom mögött. Ha az a mód, amellyel a hadjáratok nekiindulnak a munkának amerikai módszerekre emlékeztet is bennünket, azért azt a buzgalmat, amelyet a japáni keresztyének nagy vezetőjük vezérlete alatt tanusítanak, nagyra kell becsülnünk s példának tekintenünk a magunk számára is, akiknek ma itthon is változtatva kell küzdenünk az istentelenség propagandája ellen. Adja Isten, hogy a japán mozgalom, amely szemmelláthatólag olyan jól indult, az Ő segítségével gazdag, állandó eredményt érjen el.

A Lipcsei Misszió 113. évi jelentése.

A Lipcsei Misszió jelentése hű tükörképe az egész világon végigvonuló válságnak s Isten országa mindenek ellenére diadalmas előrehaladásának egyaránt.

Örömmel állapítja meg a jelentés, hogy az adományok 693.981 márkára emelkedtek, ami az előző évihez képest 32.800 márka emelkedést jelent. Ez jó részt annak az örvendetes jelenségnek a következménye, hogy sok nagy összegű adomány folyt be a pénztárba. S érdekes, hogy ezek az 500, 1000, sőt 2000 márkás adományok nem a gazdagok, hanem a középosztálybeliek adományai. Könnyített a misszió anyagi helyzetén az angol font esése is. Mindennek eredményeképen 56.000 márkával csökkent a misszió adóssága, — de még mindig 87.000 márkára rúg. A gazdasági válság súlyos következményeit azonban a Lipcsei Misszió sem kerülhette ki. A folyó év első hónapjaiban bekövetkezett az adományok nagymérvű csökkenése. Ezt látva, illetőleg előre látva határozta el a misszió vezetősége, hogy egyelőre nem vesz fel újabb növendékeket a szemináriumba. Olyan elhatározás ez, amelyre a végső szükség kényszerítette a vezetőséget s amelynek mélységesen el kell szomorítania a misszió minden barátját. Tehát egy teljes évfolyam esik ki a misszionáriusjelöltek seregéből. Lesz egy olyan év, amikor a Lipcsei Misszió egyetlenegy misszionáriust sem küldhet ki a maga szemináriumából.

Indiában még egyre tart a politikai feszültség, noha Gandhi mozgalma nem jutott el a forradalomig. Az orosz aknamunka itt is észrevehető. Már az istentelenség mozgalma is föl-fölüti a fejét. Mindez arra sarkalja a missziót, hogy még hűségesebben és serényebben teljesítse a reá bízott feladatot. Indiában, ahol pedig már több mint 200 éve folyik az evangélium hirdetése, sőt még Dél-Indiában is, ahol aránylag elég sok misszionárius hirdeti az evangeliumot, még mindig vannak falvak, ahol még nem hallották Krisztus nevét, vagy ha hallottak is róla, kitartó, elmélyítő munka híján elfelejtkeztek róla. Szomorú ez, hiszen Indiában máskülönben egyre jobban Krisztus felé fordul a kereső lelkek tekintete. Gondoljunk csak Stanley Jones nálunk is nagy föltűnést keltett munkájára; a „Krisztus India országútján"-ra! India Krisztus után való vágyódásának sokatmondó jele, hogy még a Lipcsei Misszió is a maga kicsiny területén, amelyen vele együtt annyian hirdetik az evangéliumot, arról számolhat be, hogy 596 pogányt keresztelt meg. Keresztyén szülőknek 939 gyermekét keresztelhették meg. A keresztség fölvételére jelenleg 773 felnőtt készül elő A tamul evangélikus egyház összes lélekszáma jelenleg 29.174. A misszionáriusok száma 17, a bennszülött lelkészeké 33. A misszió 325 népiskolát, 5 középiskolát, 2 ipariskolát, 1 tanítóképzőt és 1 theologiai szemináriumot tart fenn. Az iskolákba 14.391 fiú, 4767 leány jár. Ezeknek legnagyobb része persze nem keresztyén, hiszen missziói iskolákról van szó.

Kelet-Afrikában évek óta olyan gazdag aratása van a missziónak, hogy ebben az évben is sok örvendetes eseményről számolhat be a jelentés. Itt nagy, évről-évre hatalmasan növekedő gyülekezetek vannak. Amikor Müller misszionárius, akit az angolok 1920-ban társaival együtt elűztek, most a misszió kérésére 63 éves korában kisegítőképen újra kiment, egykori gyülekezete, ahol az úttörés munkáját végezte, az első pogányokat megkeresztelte, 5000 főre fölszaporodva fogadta! Ma a dzsagga szerecsenek evangélikus egyháza 38 évi munka eredményeképen 21.652 lelket számlál. Az elmúlt évben 1411 pogányt keresztelték meg. Jelenleg 2172 felnőtt készül a keresztség fölvételére. A 15 misszionárius mellett 262 bennszülött tanító működik. Ezekre, akiknek a soraiból kerülnek ki idővel, megfelelő továbbképzás után a bennszülött lelkészek, különös tisztelettel kell tekintenünk. Hűségesen megállják a helyüket s hogy nem béresek, azt bebizonyították akkor, amikor még a múlt évben lemondtak egy havi fizetésükről. Általában megható, hogy ép a nyomorúság idején, amely a Kilimandzsáró környéke számára is annyi megpróbáltatást hoz, fokozódó áldozatkészséggel állanak egyházuk mellett. Mert ott is ismerik a munkanélküliséget — a szerecsenek nem kapnak munkát az ültetvényeken — s a sáskajárás is súlyos megpróbáltatás volt a földművelő nép számára. S mégis, mindezek ellenére még most is épülnek kőtemplomok, amelyeknek építése ott különösen nagy áldozatkészséget kíván. Megható a gonjai gyülekezet esete, amelynek tagjai, mivel a maguk erejéből nem tudtak többet adakozni, megmunkáltak egy darab rizsföldet, hogy annak a jövedelmével támogassák az egyházat. S amikor az első vetést elpusztították a sáskák, nem csüggedtek el, hanem még egyszer vetettek. Ez a gyülekezet különben missziói munkát is kezdett a vadságáról híres maszai törzs között. — Akik még nem régen maguk is sötétségben tévelyegtek, már érzik a felelősséget a pogánysággal szemben s megszégyenítik azokat a keresztyéneket, azokat a keresztyén egyházakat és gyülekezeteket, amelyekben ez a felelősségérzet még meg sem szólalt. Fontos ága a missziói munkának az orvosi misszió, amely a testnek nyújtott segítséggel a lélek orvosára, Krisztusra akar rámutatni. A Lipcsei Misszió ezt a munkáját részben kiterjeszthette, két helyen is nyithatott egy-egy diakonissza segítségével kórházat, de viszont a vezető orvos, Dr. Puff visszatért Európába s utódját, Dr. Mergnert csak ez év végén küldhetik ki. Hogy a missziói orvosnak mennyi alkalma van az irgalmasság gyakorlására, arra nézve elég megemlítenünk, hogy Dr. Puff a múlt évben nem kevesebb mint 12.000 esetben nyújtott segítséget poliklinikáján. A gazdasági válság ránehezedik a munkának erre az ágára is. A misszió bölcs megfontolás alapján eddig megkívánta, hogy a szerecsenek fizessék meg a nekik kiszolgáltatott gyógyszereket. Félős, hogy a mostani gazdasági visszonyok között sokan nem lesznek képesek erre s ha a misszió a maga szegénysége következtében nem tud ingyen vagy nagyon olcsón gyógyszereket adni, némelyek újra a varázslókhoz fordulnak, ami sem lelküknek, sem testüknek nem válnék javára. A misszió anyagi megpróbáltatásai közé tartozik az is, hogy a makumirai kávéültetvény, amely munkát ad a keresztyén szerecseneknek s jövedelmével támogatja a misszió munkáját, nagyon megsinylette e szárazságot meg a sáskajárást s mindezek tetejébe a kávé ára is alászállott.

Pogány kegyetlenség.

Különösen régebben igen hatalmasak voltak az afrikai törzsfőnökök. Hatalmukat sokszor kegyetlen módon érvényesítették. Egyszer egy törzsfőnök ellen vétett valamit egy alattvalója. A főnök kegyetlen haragra gerjedt azért s így rivalt rá a bűnösre: „Vagy levágod nyomban saját magad a kezedet, vagy halál fia vagy!“ Remegve könyörgött a szerencsétlen ember: „Vágasd le te a kezemet! En magam nem tudom.“ A főnök azonban dűhtől tajtékozva megparancsolta az embereinek: „Öljétek meg!“ A nyomorult ember végső kétségbeesésében kirántja a kardját, levágja saját maga a balkezét, eldobja a kardot s jobb kezét rászorítja a vérző csonkra, hogy el ne vérezzék. A főnök ennek láttára előhívatta az orvosát s bekötöztette. „Ez alkalommal maradjon még életben!“

Egy másik főnök gyűlést tartott egyszer. Miközben beszélt, egyik hallgatója megvetőleg biggyesztette a száját s kiöltötte a nyelvét. Azt hitte, nem látta más,

legföllebb a szomszédjai. Egyszerre rémülten veszi észre, hogy a főnök szemei rá vannak szegezve s arca elsötétedik. Tudja: az életébe kerülhet. Hamuszinüvé válik az arca a rémülettől. Kirántja a kését s behasítja vele a száját egészen az arca közepéig. Amikor a főnök felelősségre vonta, azt hazudta neki: „Uram, nem te reád öltöttem ki a nyelvemet, csak a sebemet nyalogattam." A főnök átlátta ugyan, hogyan történt a dolog, de a vérző seb láttára mégis megkegyelmezett neki. Irgalmasabb volt, mint amilyennek alattvalója remélni merte volna.

Hála Neked, finn Isten!

Ambó földjén, a finn külmisszió területén, nagy inség volt egyszer. Benszülött négerek és misszionáriusok egyformán éheztek. A nyomort még nehezebbé tette az a körülmény, hogy küszöbön állott a szeretet nagy ünnepe, karácsony. A keresztyén igehirdetés szavahihetősége, az Isten szeretete és mindenhatósága forgott már szinte kockán. Kitartó imádságban ostromolták az eget kegyelemért.

Az egyik reggelen azután autótülkölés verte fel Ambóföld csendjét. Egy teherautó állt a misszionárius hajléka előtt s benne minden jó, étel és ruha. A finn testvérek karácsonyi ajándéka az ambóföldi misszió számára.

Mikor kibontották a csomagokat s előkerült a sok minden jó, az egyik öreg néger leborult ott a porba a teherautó kereke mellé, összekulcsolta a kezét s így imádkozott: „Hála Neked, finn Isten!"

A misszionárius természetesen megmagyarázta neki, hogy finn Isten nincsen, de azért bizonyos, hogy ez a szívből fakadt néger imádság nagyon kedves volt Isten előtt, mert az övéi hűségéről és engedelmességéről beszélt: „Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket és dicsőitsék a ti mennyei Atyátokat." Máté 5, 16.

Mikor jön el majd az az idő, amikor valahol messze idegenben leborul a porba egy fekete, sárga, vagy rézbőrű pogány és így imádkozik:

„Hála Neked, magyar Isten"?!

Zászkaliczky Pál szarvasi előadásából.

A kegyelem szénásszekere.

Szénát hordott haza egy gazda. Utközben egyszerre csak megbokrosodtak a lovai s elragadták a szekeret. Vágtatni kezdtek vele. A gazda teljes erejéből huzta a gyeplőt. Minden áron vissza akarta tartani a lovakat. Az ereje azonban egyre fogyott s egyszer csak egy óvatlan elerőtlenedett pillanatban leráncolták a lovak maguk közé. A lovak összetaposták, a megrakott szekér végig ment rajta, de a lovak lihegve, fujva, remegő lábakkal megállottak.

Az odasietők emberek, akik a szétroncsolt, haldokló emberen segíteni szerettek volna, azt kérdezték tőle: Mért nem ugrottál le a szekérről? Inkább veszett volna oda ló, szekér, széna, minden, csak az életed maradt volna meg. S ekkor a haldokló gazda felemelte utolsó erőfeszítésével az egyik kezét s felmutatott a szekér tetejére s csendes, suttogó hangon csak ennyit szólt: Ott alszik a fiam!

Nem a lovait, nem a szekerét, nem a szénáját féltette, még a saját élete sem volt drága neki, csak a fiát menthesse meg.

Ezt tette velünk az Isten. Engedte összetörni magát, hogy mi nyugodtan alhassunk a kegyelem puha szénáján.

Lehet-e ezt az Istent nem szeretni?

S lehet-e erről a szeretetről hallgatni?

Erről a szeretetről bizonyságot tenni, ez a misszió.

Dr. Molnár Gyula szarvasi előadásából.

„A tenger nem tartja vissza vizcseppjeit,

hanem szent tékozlással párolog. Nem is sejti, hogy melyik bércormon, vagy melyik völgyben csapódik le párája áldott, megtermékenyítő eső alakjában, de azt tudja, hogy kibuggyanó forrásvizekben, csörgedező patakokban s méltóságteljesen hömpölygő folyamokban minden piciny pára visszatér hozzá szent körforgásban. Ha egy gyülekezet hittengerét megcsókolja Krisztus szívének napja, így kezdi el párologtatni értékeit a missziók mezei felé, de ugyanígy kapja vissza is azt, amit engedelmesen odaáldozott“... mondotta Németh Károly egyházi elnök a szarvasi konferencián.

Egyéni, családi, iskolai, templomi s egyéb imádkozásaink alkalmával gondoljunk tehát a külmisszióra!

Adjunk hálát!

1. A szarvasi konferenciának minden áldásáért.
2. Azért a kegyelemért, mellyel Isten az elkövetkezendő nehéz idők kibírásához nélkülözhetetlen missziói lelket élesztgeti egyházunkban.
3. Azért, hogy Isten ügye minden nehézség dacára is diadalmasan megy előre.

Imádkozzunk!

1. Mindazokért, akik a magyar népet képviselik Isten harcának legelső harcvonalán a külmisszióban.
2. Azért, hogy hozza el számunkra Isten kegyelme minél előbb azt az időt is, amikor majd a magyar ev. egyháznak magának is lesz képviselője a misszió nagy harcában.
3. Azért. hogy a ref. emlékünnepe által újra erőteljesebben odakerüljön keresztyénségünk központjába a golgothai kereszt.

A misszióról való megemlékezésre különöskép szenteljük oda minden hónap második keddjének estéjét.

HIREK.

Szarvasi konferenciánk a jelzett programm szerint lezajlott. Az ország minden részéről voltak résztvevők, a szarvasi gyülekezet pedig külön dicséretre méltó buzgósággal vett részt az ünnepségeken. Mostani számunkban csak egy pár morzsát adunk a konferencia gazdag asztaláról. Jövő számunkban hozunk részletes tudósítást.

Misszióegyesületünk közgyűlése. A szarvasi konferenciával kapcsolatban egyesületünk választmányi és közgyűlést is tartott, amelyen bemutatták báró Radvánszky Albert egyetemes felügyelő, dr. Raffay Sándor püspök, Scholtz Ödön tb. elnök, Bakay Péter esperes, Mesterházy Sándor esperes, Gáncs Aladár vallástanár, Morhács Márton lelkész és Sass János üdvözlő levelét. Élő szóval üdvözölte a közgyűlést Kovács Andor esperes az egyházmegye, vitéz dr. Csia Sándor a ref. külmissziói szövetség nevében. Kunszt Irén üdvözlő levelét Rimár Jenő olvasta fel. Az egyesület mult évi működéséről Németh Károly egyházi elnök számolt be, a pénztár állapotáról Broschkó G. Adolf és Rimár Jenő, a Missziói Lapokról Túróczy Zoltán tett jelentést. Örömmel vette tudomásul a közgyűlés, hogy a valutanehézségek dacára is mégis sikerült 2350 P-t küldeni a Lipcsei Misszió munkájára. Dr. Molnár Gyula világi elnök előadásában egyhangulag fogadta el a közgyűlés az alapszabályok módosítását s ezzel kapcsolatban titkárnak megválasztották Gáncs Aladárt, helyette pedig jegyzőnek Danhauser László budapesti vallástanárt. Mint a hivatalos lap szerkesztője lett a választmány tagja báró D. Podmaniczky Pál, az ő választmányi tagsági helyére pedig Dr. Szeberényi Lajos Zsigmond póttag lett behíva. Két újabb missziói füzet kiadását is elhatározta a közgyűlés. Az egyiket Kunszt Irén írta, a másik pedig egy kedves missziói párbeszéd, amelyet az angyalföldi gyülekezetben írtak Kunszt Irén ottléte alkalmával. Az iratterjesztés vezetésével Sztehlo Gábort bizták meg.

Kunszt Irén újra kiment Kínába. A liebenzelli búcsúünnepélyen 4000-re

becsülték a hallgatóság számát. Hangszórókkal közvetítették a beszédeket s azoknak a számára, akik nem fértek be a terembe, a közeli ev. templomban ismételték meg az ünnepélyt. A „Fulda" hajón, amelyen ment, 85 misszionárius utazott, köztük több páter és apáca is.

A helyzet Délafrikában. A mult esztendőben pusztító szárazság is fokozta a gazdasági válságot Délafrikában. Éhinség, dögvész és árzuhanás járt a nyomán. Az ipari központokon növekedett a munkanélküliség. Ez év márciusában két nagy gyémántbánya szüntette be az üzemet, amelyek közül az egyik körülbelül 1500 fehér- és 14.000 feketebőrű munkásnak adott kenyeret. Transvaalban és Szvazi országban terjed a malária. Valószínüleg az auto-közlekedés hurcolta be a moszkitók útján ezekre a még érintetlen területekre ezt a veszedelmes járványt. A Hermannsburgi Misszió első misszionáriusa is malériában halt meg tavaly. Szvazi-országban úgy szedték föl az útszélről a maláriás betegeket. Volt olyan nap, hogy a mindössze 20 ágyas mbabanéi missziói kórháznak 270 beteget kellett fölvennie.

Kimutatás

a magyarhoni ág. hitv. evang. misszióegyesület pénztárába 1932. évi augusztus hó 16-tól f. évi október hó 20-ig befolyt összegekiől:

Tagdijak: Mayer Pál Iklad 3.— P. Kelló Gusztáv Szarvas 3.— P, Jeszenszky Gyula Csömör 3.— P. Dr. Deák János Sopron 3.— P. Dr. Pröhle Károly Sopron 3.— P. Dr. Geduly Henrik püspök Nyiregyháza 3.— P. Nitschinger János Pápa 1 50 P. Sikter András Solnadkert 5.— P. Koritsánszky Ottó Bpest 3 — P. Cséry Lajos Dombóvár 3.— P. Dr. Payr Sándor Sopron 3.— P. Petrovics Pál Budafok 3.— P. Büky Jenő Mekényes 3.— P. Gerencsér Zsigmond Nemescsó 3.— P. Kiss Samu Nagybarátfalu 3.— P. Molitorisz János Ostffyasszonyfa 3.— P. Pataky Antalné Bpest 3.— P. Zulauf Henrik Budapest 3.— P. Béldi Sándor Bpest 5.— P. Ráczkozári evang. egyház 3.— P. Horváth Sándor Csabdi 1931—32. évre 6.— P. Bácsi Sándor Celldömölk 3.— P. Dr. vitéz Pétery Aladár Bpest 3.— P. Vásárhelyi Dezsőné Bpest 3.— P. Mohr Henrik Bpest 3. P. Szuchovszky Gyula Bpest 3.— P. Kozma Gabriella Bpest 3.— P. Fuchs János Ráczkozár 3.— P. Korcsek Zsigmond Kisalag 3.— P. Saguly János Pitvaros 3.— P. Németh Sándor Kötcse 3.— P. Karner Frigyes Kőszeg 3.— P. Fekete Géza Bpest 1930—31—32. évre 9.— P. Ágfalvai evang egyházközség 3.— P. Ágfalvai evang. nőegylet 3.— P. Scholtz Ödön Ágfalva 3.— P. Ziermann Lajos Sopron 1929—30—31—32. évre 12.— P. Dr. Kneffel József Tura 3.— P. Dr. Kneffel Józsefné Tura 3.— P. Dr. Kiss Jenő Sopron 1929—30. évre 6 — P. Bakay Péter Apostag 3.— P. Maurer Endre Székesfehérvár 3.— P. Dr. Molnár Gyula elnök Bpest 5.— P. Markó Emma Salgótarján 3.— P. Mesterházy Sándor Nemespátró 3.— P. Kiss István püspök Sámsonháza 1931—32. évre 6.— P.

Offertóriumok: Salgótarján 5.10 P. Tápiószentmárton —.37 P. Balassagyarmat 7.67 P. Kispest 8.31 P.

Adományok N. N. Szeged 1 — P. Győrgyárvárosi vasárnapi iskola 1.36 P. Weiszmandl Henrik Győr 10.— P. N. N. Győr 2.— P. Nyiregyházai Bethánia 14.— P. Borcsiczky Károly Bpest 5.— P. „Atom" 3.— P. Bánszállási vasárnapi iskolások 4.10 P. G. Hollo Bpest 20.— P. özv. nemes Deesy Károlyné Bpest 5.— P. N. N. 20.— csehkor. Fuchs János Ráckozár 2.— P. „Atom" 3.— P. Fekete Géza Bpest 1.— P. Békési egyházmegyétől 4.60 P. Mesterházy Sándor Nemespátró 1.90 P.

Perselygyűjtés: Kertész Lajosné Kispest 2.17 P. Budapest Üllői uti imaházban szept. 13-án tartott külmissziói bibliaóra 4.79 P. Levéli evang. iskolások 4 — P. Horusitzkyné Barthel Hermina Bpest 3.— P. Ozdi női Luther-Szövetség és Marcsek János ev. lelkész Ozd 8.— P. Taschner Ilona és Erzsébet leánykollégiumi növendékek Bpest 4.— P. Levéli evang. gyerm. gyűjtése 12.— P.

Missziói Lapokra: Ifj. Grábner János Székesfehérvár 1, Révész András Bpest 1, Mojsisovich Natália Bpest 1, Nagy Lajos Szentantalfa 1, Borcsiczky Károly Bpest 5, Polgár Mihály Boba 2.50, Németh Károly Lébény —.50, Rohoska Emilia Gerendás 1, Győri perselyezés 1.04, Hell Erzsébet Irsa 5, Tóth Andrásné Kiskőrös 8, Kirnbauer Lajos Szombathely 1 P.

Broschkó G. A. pénztáros Budapest, IV., Deák tér 4.

Németh Vilmos könyvnyomdája Szentgotthárdon.